

ת"פ 47573/10/10 - תאבת מריח נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה

28 דצמבר 2017

ת"פ 47573-10-10 מדינת ישראל נ' מריח

בפני כב' הנשיא רון שפירא
מבקש/נאשם
תאבת מריח
ע"י ב"כ עו"ד נוואף עזאם
נגד
משיבה/מאשימה
מדינת ישראל
באמצעות פרקליטות מחוז חיפה, מחלקה פלילית

החלטה

הרקע לבקשה וטענות הצדדים:

בפני בקשת הנאשם לחישוב מניין ימי פסילת רישיון נהיגה שהוטלה עליו בגזר הדין בתיק שבנדון, אשר ניתן ביום 27.12.11 על ידי כב' השופט א' שיף (בדימוס).

הנאשם הורשע על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון בתאריך 6.6.2011 בעבירות של איזמים, חבלה בכוונה מחמירה ופציעה בנסיבות מחמירות. העבירות בוצעו כנגד המתלוננים לאחר פציעת אביו של הנאשם על רקע סכסוך בין שתי המשפחות, כאשר הנאשם עשה שימוש ברכבו כמכשיר קטלני ובכוונה מחמירה לגרום לנכות או מום. ביום 27.12.11 הטיל עליו בית המשפט עונש של שלוש שנות מאסר בפועל; שנה וחצי מאסר על תנאי לתקופה של שלוש שנים; פסילת רישיון נהיגה למשך ארבע שנים מיום שחרורו של הנאשם ממאסר; וכן פיצוי למתלוננים. כן הורה ביהמ"ש לחלט את רכבו. יצוין כי ערעור הנאשם על גזר הדין נדחה ע"י ביהמ"ש העליון ביום 14.11.12 (ע"פ 722/12 תאבת מריח נ' מדינת ישראל).

ביום 13.11.17 הוגשה בקשת הנאשם ל"אישור הפקדת רישיון נהיגה", במסגרתה טען הנאשם כי אינו יכול להוציא רישיון נהיגה משום שבמשרד התחבורה התבקש להציג אישור הפקדת רישיון נהיגה אך לטענתו משטרת שפרעם לקחה לו את רישיון הנהיגה. במסגרת "בקשה דחופה להנפקת אישור הפקדה בהתאם", שהוגשה יומיים לאחר הבקשה מטעם הנאשם, טען ב"כ הנאשם כי תחילת מרוץ תקופת הפסילה שהוטלה במסגרת תיק זה היא מיום שחרור הנאשם ממאסר לפי האמור בגזר הדין מיום 27.12.11, שם נקבע שתחילת מרוץ פסילת רישיון הנהיגה יחול מיום שחרורו של הנאשם ממאסר.

המדינה טוענת כי יש לדחות בקשתו של הנאשם לחישוב מניין ימי הפסילה מאחר שעל פי ההלכה שנקבע בע"פ 9075/12 ג'אבר נ' מדינת ישראל (14.04.2014) (להלן: "הלכת ג'אבר") הסמכות לדון בבקשה לחישוב מניין ימי

פסילה על פי גזר הדין בהליך הפלילי הינה לרשות הרישוי. כנגד החלטת הרשות ניתן להגיש עתירה לביהמ"ש לעניינים מנהליים, שהינו מוסמך לדון בהחלטה של רשות לפי פקודת התעבורה, לרבות החלטה בענייני רישוי ובטיחות של נהגים. נטען כי ביהמ"ש העליון שב על הלכה זו גם בבש"פ 4840/14 **אברהם נברו נ' מדינת ישראל** (30.07.2014) (להלן: "עניין נברו"). המדינה טוענת עוד כי הנאשם לא טען שהפקיד את רישיון הנהיגה שלו לביהמ"ש. כן נטען כי המדינה ביקשה ממשטרת שפרעם לבדוק את טענת הנאשם שרישיון הנהיגה נלקח ממנו ביום מעצרו ונענתה כי על פי בדיקה ברישומי המחשב בנוגע לתפוסים בתיק אין אינדיקציה לתפיסת רישיון הנהיגה של הנאשם בתיק החקירה. על כן, מבוקש לדחות את הבקשה.

ב"הודעה מטעם הנאשם" שהוגשה ביום 13.12.17 נטען כי בגזר הדין קבע ביהמ"ש מפורשות שפסילת רישיון הנהיגה תחל מיום שחרורו מהכלא. לכן, ולאור זאת שלטענתו אין רישיון נהיגה להפקדה ברשותו מאחר שרישיונו נלקח ממנו על ידי המשטרה זמן קצר לאחר האירוע, נטען כי הנאשם סבר שאינו צריך להפקיד את רישיון הנהיגה. באשר לטענת המדינה כי הסמכות לחישוב פסילה הינה של משרד הרישוי טוען ב"כ הנאשם כי בקשתו אינה בקשה לחישוב פסילה אלא בקשה להנפקת אישור הפקדה לפי החלטת בימ"ש זה לעניין תחילת מרוץ הפסילה מיום שחרורו של הנאשם ממאסר.

המדינה הגישה תגובה שניה לבקשת הנאשם וטענה כי על פי הלכת ג'אבר משסיים ביהמ"ש את תפקידו אין מקום להפנות אליו בקשות שמהותן חישוב מניין ימי פסילת רישיון הנהיגה וכל בקשה בעניין זה יש להגיש למשרד הרישוי וככל שישנן השגות על החלטת הרשות המנהלית ניתן לפנות בעניין זה לביהמ"ש לעניינים מנהליים. נטען גם כי הנאשם לא הוכיח שרישיון הנהיגה שלו נמסר לידי המשטרה או נתפס על ידה בזמן מעצרו והמדינה בדקה זאת עם משטרת שפרעם ונמסר כי אין תיעוד כלשהו לתפיסת רישיון הנהיגה של הנאשם.

יצוין כי ביום 19.12.17, לאחר הגשת התגובה השנייה מטעם המדינה, ניתנה החלטה לפיה ב"כ הנאשם מתבקש להבהיר האם ניתן לתת החלטה על בסיס הטענות שכבר הוגשו בכתב או שהוא מבקש לקיים דיון בפני ביהמ"ש. נקבע כי הודעה בעניין זה תוגש עד לא יאוחר מיום 24.12.17 וכי העדר הודעה יחשב כהסכמה למתן החלטה על בסיס הטיעון בכתב שבפני ביהמ"ש. לביהמ"ש לא הוגשה כל הודעה בעניין זה מטעם ב"כ הנאשם ועל כן ניתנת החלטה זו על בסיס הטיעונים בכתב שבפני ביהמ"ש.

דין והכרעה:

לאחר שבחנתי את טענות הצדדים לא מצאתי מקום להיעתר לבקשה שכן מדובר בעניין הנתון לסמכותה של רשות הרישוי, כפי שנקבע בפסיקה אליה הפנתה המדינה (הלכת ג'אבר ועניין נברו הנ"ל).

ראשית יש לדחות את טענת ב"כ הנאשם כי אין מדובר בבקשה לחישוב מניין ימי פסילת רישיון הנהיגה שכן מדובר בבקשה מובהקת לחישוב מניין ימי פסילת רישיון הנהיגה. הנאשם מבקש מביהמ"ש לקבוע כי מניין ימי פסילת רישיון הנהיגה ייחשב החל מיום שחרורו ממאסר, זאת למרות שלא ביצע הפקדת רישיון הנהיגה כדיון, מאחר שלטענתו רישיון הנהיגה נלקח ממנו על ידי המשטרה בסמוך לאחר האירוע.

בנוסף, יש לקבל את טענת המדינה לפיה בהתאם להלכת ג'אבר וכן עניין נברו הנ"ל נקבע כי הסמכות לדון בבקשה לחישוב מניין ימי פסילה על פי גזר הדין בהליך הפלילי הינה לרשות הרישוי שהיא הגורם המקצועי שאצלו מצוי כל החומר הצריך לעניין, גם מומחיות, גם ניסיון. כנגד החלטת הרשות ניתן להגיש עתירה לביהמ"ש לעניינים מנהליים, במידת הצורך.

כפי שכתב כב' השופט נ' סולברג בהלכת ג'אבר "אינני רואה טעם בחזרה אל בית המשפט שנתן את גזר הדין, משום שזה סיים את מלאכתו; יכול להיות שחלפו חודשים ואף שנים ארוכות; המותב איננו בהכרח אותו מותב; אין טעם בהעמדת מותב תלתא (כמתחייב, לכאורה, אם גזר הדין ניתן במוותב תלתא); אין מדובר בתיקון טעות שנפלה בגזר הדין; העניין איננו פלילי במהותו, אלא מינהלי; פרשנותו הישומית של גזר הדין מעת הינתנו נתונה לרשות הרלבנטית אשר אמונה על ביצועו, ואינה מונחת עוד לפתחו של בית המשפט. ודוק: אי-הפקדת הרישיון במזכירות בית המשפט היא אירוע או מחדל חדש, שמועדו הוא לאחר מתן גזר הדין, וכפועל יוצא ממנו - ולא מגזר הדין - נוצרה המחלוקת בנושא חישוב מניין ימי הפסילה. משעה שבית המשפט קם מכסאו, "נתונה פרשנותו של גזר הדין לגורמים האמונים על ביצועו, והם רשאים להתייעץ עם הגורמים המקצועיים הרלוונטיים".

על כן, על הנאשם לפנות אל רשות הרישוי, שהיא הגורם המקצועי שעליו לתת את ההחלטה לעניין חישוב מניין ימי הפסילה של הנאשם. מדובר בעניין מנהלי שעל הרשות המקצועית להחליט בו וכנגד החלטת הרשות ניתן יהיה, במידת הצורך, להגיש עתירה לביהמ"ש לעניינים מנהליים.

אשר על כן, לאור המפורט לעיל, הבקשה לחישוב מניין ימי הפסילה של הנאשם נדחית ועליו לפנות לרשות הרישוי אשר תיתן החלטה בעניין. בטוחני כי רשות הרישוי תביא בחשבון את האמור בגזר הדין ואת טענותיו של הנאשם כי רישיונו נלקח ממנו על ידי המשטרה בסמוך לאחר האירוע. מובהר בזאת כי אינני מביע כל עמדה לגופו של עניין וההחלטה תינתן על ידי הרשות המקצועית המוסמכת ובמידת הצורך ניתן יהיה לפנות בעתירה לביהמ"ש לעניינים מנהליים.

הבקשה נדחית.

המזכירות תעביר עותק לב"כ הצדדים.

ניתנה היום, י' טבת תשע"ח, 28 דצמבר 2017, בהעדר הצדדים.